

**Brabantse Uitkeringsgerechtigden Samen
Burgerkracht Uit Samenwerking.**

Brabantse Koepelorganisatie BUS, Hoefstraat 175, 5014 NK Tilburg
Contacten: per e-mail: info@debus.nl en voor info: web: www.debus.nl

'Bestaanszekerheid als grondwettelijke zorgplicht verkeert in crisis'.

Het eerste lid van artikel 20 van de Grondwet draagt de Overheid op een beleid te voeren dat is gericht op de bestaanszekerheid van de bevolking en op verspreiding van welvaart. Het tweede lid van artikel 20 van de Grondwet draagt de werkgever op de opdracht om op het terrein van de sociale zekerheid regelend op te treden. Beide artikelen houden in: Dat burgers de zekerheid moet worden gegeven dat zij recht hebben op een bestaanszekerheid en een sociale zekerheid.

In de praktijk is uit allerlei onderzoeken gebleken dat de Overheid niet in staat is gebleken de bestaanszekerheid voor haar burgers te borgen. Voorbeelden genoeg op te benoemen: De toeslagen-affaire, de asielcrisis, de woningbouwcrisis, de afhandelingscrisis van burgers in Groningen en niet te vergeten de toenemende armoede onder huishoudens en kinderen die in armoede leven.

In de praktijk als het om de rol van de werkgevers gaat zijn ook veel misstanden te benoemen als het gaat om in gebreke blijven van hun kerntaak te weten: De werkgever dient zorg dient te dragen, richting haar werknemers, regelend op te treden als het om de sociale zekerheid gaat. Denk aan de vele uitzendorganisaties die alle regels aan hun laars lappen, mensen via uitzendwerk aan het werk zetten zonder dat zij aanspraak kunnen maken op een eerlijke beloning, op hun lonen een deel er van inhouden onder de mom van huisvestingskosten. Wetende dat vele uitzendkrachten die hier mee te maken hebben, wonen in woonomgeving die het begrip wonen niet waardig zijn. Ook blijkt dat vele uitzendorganisaties geen premie afdragen voor hun werknemers of uitleenkrachten waardoor zij geen aanspraak kunnen maken op voorzieningen en uitkeringen en pensioenopbouw.

Dan hebben we nog steeds een doelgroep van burgers die nog steeds geen aanspraak kunnen maken op hun rechten zoals, mensen met een beperking die graag tegen een eerlijke beloning aan het werk (passende arbeid, beschut werk) willen maar de verantwoordelijke partijen om dit ten uitvoer te brengen, wegkijken en zich onttrekken van hun uitvoeringsplicht.

In onze samenleving is dus heel wat mis waar de overheden, werkgevers en verschillende uitzendorganisaties de directe oorzaak zijn dat het recht op artikel 20 lid 1 en lid 2 voor veel burgers niet opgaat. Deze burgers worden aan hun lot overgelaten en zij moeten het zelf maar uitzoeken. Deze mensen hebben wel rechten echter deze worden stelselmatig genegeerd en vanuit de overheden, werkgevers en uitzendorganisaties is gebleken dat deze niet in staat zijn gebleken op te komen voor de burgers die met deze bewuste vorm van strategieën in hun bestaansrecht worden genegeerd. Let wel, er zijn zeker lokale overheden, vele werkgevers en uitzendorganisaties die volgens de letter van de wet te werk gaan en zij verdienen dan ook alle waardering.

Gevolg van bovenstaande is dan ook, dat vele gemeenten het aantal huishoudens in een inkomenscrisis drastisch en dramatisch in aantallen zien toenemen. Uit cijfers blijkt dat het nu al zou gaan om 1 miljoen huishoudens (1.000.00). De Overheden hebben gekozen om met ongekende compensatiemaatregelen het leed waar huishoudens mee te maken hebben te verzachten dit om te kunnen overleven. De gemeenten komen in hun organisatie onder zware druk te staan als het gaat om de uitvoering van hun taken. Door werkdruk en onvoldoende financiële middelen blijkt dat vele gemeenten niet meer in staat zijn de bestaanszekerheid van een grote groep burgers te waarborgen. De houdbaarheid van de crisisaanpak loopt zowel financieel als in de uitvoering tegen haar grenzen aan. Het is van belang dat fundamentele en uitvoerbare keuzes worden gemaakt.

Gemeenten willen samen met het Rijk en andere ketenpartners komen tot een strategisch plan bestaanszekerheid voor de langere termijn van 10 jaar. We moeten af om van crisis tot crisis te gaan, aldus de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG). Zij willen hieraan bijdragen door te komen met een eigen lokale agenda bestaanszekerheid. De VNG roept maatschappelijke partners op zich bij hen aan te sluiten en mee te willen denken en werken in het tot stand komen van drie nieuwe “beloftes” van bestaanszekerheid voor burgers te waarborgen te weten:

- * Ten eerste, een inkomen dat genoeg moet zijn om rond te kunnen komen. Daarvoor moet de bijstandsuitkering en het Wettelijk Sociaal Minimumloon b behoorlijk omhoog.
- * Ten tweede, een maatschappij waarin iedereen zich mee kan ontwikkelen en waar rechten en plichten voor ieder mens dezelfde zijn, een menselijke maatschappij voor iedereen.
- * Ten derde, een overheid die te werk gaat vanuit vertrouwen richting haar burgers en die zelf betrouwbaar is en blijft.

Het in werking zetten en het ten uitvoer brengen van de 3 “beloftes” zal zeker de nodige tijd gaan vragen om dat gerealiseerd te krijgen. Echter op korte termijn meent de VNG moeten er een aantal doorbraken worden bereikt. Op vijf thema’s is de nood volgens de gemeentekoepel (VNG) hoog t.w.:

- > Terwijl gemeenten en Rijk bezig zijn om schuldhulpverlening te verbeteren en te versnellen zien we dat de schuldenindustrie meer jongeren in haar greep krijgt.
- > Woonruimte is een medicijn dat sociale kosten voorkomt maar niet meer beschikbaar is voor iedereen waardoor grotere sociale kosten ontstaan.
- > Buiten het zorgpakket is zorg niet meer voor iedereen toegankelijk en betaalbaar.
- > De uitvoering is druk met de korte termijn, maar zijn we wel voldoende bezig met het best uitvoerbare stelsel over 10 jaar?
- > Ondanks de arbeidsmarktkrapte lukt het niet om mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt aan het werk te helpen en staat het voortbestaan van de sociale ontwikkelingsbedrijven zwaar onder druk.

Volgens de VNG moet het b begrip bestaanszekerheid voldoende breedte krijgen om een reëel perspectief te schetsen. Dat vraagt ook aan CBS, SCP, en CPB een brede definitie te gaan hanteren. De VNG beschrijft vier pijlers bam bestaanszekerheid:

Inkomenszekerheid, werkzekerheid, de menselijke maat en basisvoorzieningen moeten worden geregeld zoals, wonen en zorg.

Drie vormen van bestuurlijke verhouding rijk en gemeenten (Bron: VNG).